

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про зміну раніше повідомленої підозри

місто Київ

«17» червня 2024 року

Старший міжвідомчої слідчої групи – начальника 3 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України полковник юстиції Корнілов Юрій Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42023000000001288 від 04.08.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри за ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України, відповідно до ст. ст. 39, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Сівковичу Володимирі Леонідовичу, громадянину України, 17 вересня 1960 року народження, уродженцю с. Гостра Могила Ставищенського району Київської області, який зареєстрований за адресою: м. Київ, вул. Жмеринська, буд. 4, кв. 18, проживає за адресою: Російська Федерація, м. Москва, вул. Козлова, буд. 34

про зміну раніше повідомленої 30.11.2024 підозри у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014), а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду державній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за попередньою змовою групою осіб, за таких обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Сівкович Володимир Леонідович, який є громадянином України, народним депутатом України IV, V, VI скликань, колишнім Заступником Секретаря Ради національної безпеки і оборони України, колишнім Віце-прем'єр-міністром України, вчинив злочини проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Згідно ст. 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Згідно ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Водночас **Сівкович Володимир Леонідович**, будучи громадянином України, маючи вищу юридичну освіту та значний досвід роботи в органах державної влади України та на представницьких посадах, будучи фахівцем у сфері державного управління та правозастосовній діяльності, усвідомлюючи неприпустимість учинення злочинів проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України, в умовах, коли Український народ героїчно протистоїть російському агресору, у порушення вимог ст.ст. 17, 65 Конституції України, достовірно знаючи про те, що згідно частини 1 статті 111 Кримінального кодексу України (в редакції із змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014) за учинення державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України у формі шпигунства та надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, передбачено кримінальну відповідальність, діючи протиправно, усвідомлюючи явно злочинний характер своїх умисних дій і їх суспільно-небезпечні наслідки, ігноруючи принципи законності, встановлені Конституцією України та Законами України, порушуючи Присягу народного депутата України на вірність Україні, зрадив Українській державі і всьому Українському народові та вирішив вчинити злочин проти громадської безпеки та проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Установлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є Російська Федерація; далі – РФ), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом – інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про забезпечення їх незалежності і суверенітету, прийнятою 21.12.1965 Резолюцією 2131 (XX) Генеральної Асамблеї ООН, закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Засуджуються не тільки збройне втручання, а й усі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів.

Усі держави повинні утримуватися від того, щоб організувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав, прийнятою 09.12.1981 Резолюцією 36/103 Генеральної Асамблеї ООН, передбачено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає такі права й обов'язки:

– суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав;

– суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в будь-якій формі;

– обов'язок держав утримуватися у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в будь-якій формі з метою порушити міжнародно визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами;

– обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави;

– обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в будь-якій формі або під будь-яким приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів;

– обов'язок держави утримуватись від спроб впливати спряти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під будь-яким приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Декларацією про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, прийнятою 24.10.1970 Резолюцією 2625 (XXV) Генеральної Асамблеї ООН,

закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з цілями ООН. Така погроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від погрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або як засобу вирішення міжнародних суперечок, у тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації нерегулярних сил або збройних банд.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, у тому випадку, коли такі акти, пов'язані із погрозою силою або її застосуванням.

Верховною Радою УРСР 24.08.1991 ухвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано великою кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 РФ.

Пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 передбачено, що РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України.

Статтями 1–3 Конституції України встановлено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою.

Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Статтею 73 Конституції України встановлено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом РФ від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

За ст.ст. 2–3 зазначеного Договору, РФ зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів

між Україною та РФ і розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або погрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Незважаючи на викладені норми міжнародного права та положення чинного законодавства, з часу проголошення незалежності України у 1991 році і дотепер деякі громадян РФ, у тому числі з кола вищого політичного та військового керівництва цієї країни, систематично та публічно заперечують проти визнання України в межах державних кордонів, які існували з 1991 року та визнані іншими країнами, вживають активних заходів для зміни меж території та державного кордону, а також іншим чином втручаються у внутрішньополітичні справи України на шкоду державній безпеці держави.

Починаючи з 20.02.2014 через посилення сепаратистських (проросійських) виступів населення Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим) та південно-східних регіонів України розпочалось захоплення невстановленими особами будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування в АР Крим, Харківській, Одеській, Донецькій та Луганській областях, що підвищило рівень терористичної загрози у державі та потенційно стало загрожувати територіальній цілісності та недоторканності України.

Водночас постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ від 01.03.2014 № 48-СФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» за результатами звернення Президента РФ Путіна В.В., виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту Збройних Сил (далі – ЗС) РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

Крім того, 06.03.2014 Верховною Радою АР Крим прийнято постанову «Про проведення загальнокримського референдуму».

У свою чергу, Указом в.о. Президента України від 07.03.2014 № 261/2014 дію цієї постанови зупинено, а її Рішенням Конституційного Суду України від 14.03.2014 № 2-рп/2014 визнано неконституційною.

Проте 11.03.2014 постановою Верховної Ради АР Крим прийнято «Декларацію», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» – «Республікою Крим». Указом Президента України від 14.03.2014 № 296/2014 дію цієї постанови зупинено, а її Рішенням Конституційного Суду України від 20.03.2014 № 3-рп/2014 визнано неконституційною.

Надалі постановою Верховної Ради України від 15.03.2014 № 891-VII Верховну Раду АР Крим розпущено.

Однак 17.03.2014 представники розпущеної Верховної Ради АР Крим прийняли так звані постанови № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», а також № 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якими відповідно створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19.03.2014 Рішенням

Конституційного Суду РФ визнано таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 – Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, а отже, «Договір» набув чинності 21.03.2014.

21 березня 2014 року прийнято так званий Закон РФ № 6-ФКЗ, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені у складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 цього «Закону»).

Проте 27.03.2014 Генеральна Асамблея ООН підтримала територіальну цілісність України, визнавши АР Крим і м. Севастополь її невід'ємними частинами.

2 липня 2014 року Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі визнала такі дії РФ військовою агресією, неспровокованою і заснованою на абсолютно безпідставних припущеннях і приводах.

Європейський суд з прав людини у справі «Україна проти Росії» констатував, що РФ здійснювала ефективний контроль і мала «юрисдикцію» над АР Крим та м. Севастополь з 27.02.2014, у значенні ст. 1 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод тобто цим Судом визначено часові та територіальні межі окупації.

Згідно із Законом України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» територія Кримського півострова внаслідок російського захоплення вважається тимчасово окупованою територією.

Таким чином, умисні дії низки громадян РФ, у тому числі з кола вищого політичного та військового керівництва цієї країни, призвели до повномасштабного вторгнення у лютому–березні 2014 року військовослужбовців ЗС РФ та здійснення військової окупації території АР Крим та м. Севастополя, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе оборонне і стратегічне значення, унаслідок чого завдано матеріальних збитків в особливо великих розмірах у вигляді довготривалої втрати об'єктів державної власності та порушення територіальної цілісності України.

Надалі, продовжуючи підривному діяльність проти України, вище політичне керівництво РФ організувало та підтримує діяльність на окупованій території АР Крим та в м. Севастополі федеральних органів державної влади РФ, правоохоронних органів РФ та органів судової системи, місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю Україною над цими територіями, тим самим посягаючи на територіальну цілісність та недоторканність України.

Таким чином, РФ, її окремі урядові організації, правоохоронні та розвідувальні органи та їхні представники є особами, які вчиняють збройну агресію проти України, посягання на її територіальну цілісність та недоторканність, втручання у внутрішні справи, зниження обороноздатності, деструктивну пропаганду, розграбування національних цінностей та інші дії на

шкоду державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто здійснюють підривну діяльність проти України.

Починаючи з квітня 2014 року представники вищого політичного та військового керівництва РФ вирішили посилити окремі напрями підривної діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, державній та інформаційній безпеці України і направити зусилля російських спеціальних служб та державних органів на вжиття заходів щодо втручання у внутрішні справи України.

Так, представники вищого політичного керівництва РФ, спостерігаючи за розвитком подій в Україні, усвідомлюючи невідворотний та цілеспрямований шлях України до Європейського Союзу та членства в НАТО, а також зміцнення державної та інформаційної безпеки через запровадження нових законодавчих та нормативних положень, що сприяло зменшенню рівня залежності України від РФ, бажаючи реалізувати свої наміри у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду її державній та інформаційній безпеці, розробили план, який передбачав підбір, схиляння, залучення та вербування громадян України, які за ідейними поглядами, морально-психологічними якостями здатні виконувати поставлені перед ними завдання на шкоду України.

Реалізацію вказаного плану, у тому числі, було покладено на працівників 9-го управління Департаменту оперативної інформації 5-ої служби Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ). Зокрема, до їхніх обов'язків входило забезпечення проведення розвідувальної і підривної діяльності проти України, а також підшукування серед громадян України осіб для надання ними допомоги ФСБ РФ у проведенні підривної діяльності проти України. Указані особи з числа громадян України після їх вербування працівниками ФСБ РФ або її представниками залучались до здійснення інформаційно-психологічних операцій на території України, метою яких була дестабілізація суспільства, загострення протистояння між політичними силами держави, які, як наслідок, повинні були призвести до вигідних РФ змін у керівництві України, а також просування наративів РФ про некомпетентність українських державних діячів.

Безпосереднє виконання зазначених завдань ФСБ РФ було покладено на начальника 9-го управління Департаменту оперативної інформації 5-ої служби ФСБ РФ Чумакова Ігоря Олександровича, співробітників 5-ої служби ФСБ РФ Чуліндіна Олександра Владиславовича, Терентьєву Марину Миколаївну.

Діючи з метою досягнення цих намірів, указані співробітники ФСБ РФ вирішили до виконання поставлених завдань ФСБ РФ залучити осіб, у тому числі з кола відомих політиків, колишніх державних діячів, високопосадовців, осіб, які мають великі матеріальні статки чи можуть впливати на суспільну думку або перебіг політичних та інших важливих процесів у державі.

Так, представники РФ до виконання окремих функцій у розробленому ними плані залучили народного депутата України IV, V, VI скликань, колишнього віце-прем'єр-міністра України, колишнього заступника Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Сівковича Володимира Леонідовича, який, будучи громадянином України, маючи громадянство РФ та постійно мешкаючи на її території, перебуваючи з 2014 року у розшуку в Україні, погодився на виконання відведених йому функцій у наданні допомоги

в проведенні підривної діяльності проти України, що передбачали залучення до підривної діяльності на шкоду Україні відомих українських політиків, колишніх державних діячів, високопосадовців, осіб, які можуть впливати на суспільну думку чи перебіг політичних та інших важливих процесів у державі в інтересах РФ.

Так, згідно з відведеною Сівковичу В.Л. представниками ФСБ РФ ролі у проведенні підривної діяльності проти України на нього, крім іншого, покладалося виконання завдання щодо здійснення впливу на суспільну думку серед населення України про некомпетентність керівників органів української влади, зокрема начальників Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Служби зовнішньої розвідки України, а також про відсутність іншої альтернативи, крім проросійського політичного курсу України.

Діючи на виконання завдань представників ФСБ РФ, надаючи їм допомогу у проведенні підривної діяльності проти України, переслідуючи мету досягнення вказаних цілей, Сівкович В.Л., маючи широке коло зв'язків серед відомих громадян України, забезпечував координацію їхніх дій та передавав їм отримані від представників ФСБ РФ матеріали, публічне та офіційне висвітлення яких мало загострити суспільно-політичну ситуацію в державі, ускладнити міжнародні відносини з іншими країнами, дискредитувати вище військове і політичне керівництво України.

Так, у період з 06.10.2020 по липень 2021 року працівники ФСБ РФ розробили план спеціальної інформаційно-психологічної операції, кінцевою метою якої було ускладнення зовнішньополітичних відносин України з іншими державами, дискредитація керівництва розвідувальних органів України, колишнього та нинішнього вищого керівництва держави, а також загострення протистояння між політичними силами України. Указаний план дій у вигляді аналітичних довідок було складено працівниками ФСБ РФ, а його реалізацію та проведення на території України доручено Сівковичу В.Л.

З метою реалізації злочинного умислу, спрямованого на надання представникам ФСБ РФ допомоги у проведенні підривної діяльності проти України, діючи на шкоду її державній та інформаційній безпеці, Сівкович В.Л. прийняв рішення про залучення до протиправної діяльності народного депутата України Шуфрича Нестора Івановича.

Так, у не встановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 09.07.2021, громадянин України Сівкович В.Л., який з 2014 року перебуває в розшуку в Україні за скоєння особливо тяжких злочинів проти національної безпеки, є представником РФ, колишнім заступником Секретаря Ради національної безпеки і оборони України, активним учасником злочинної організації, створеної ФСБ РФ, до підривної діяльності проти України залучив народного депутата України Шуфрича Н.І., з яким підтримував близькі стосунки та був знайомий орієнтовно з 2007 року, коли Шуфрич Н.І. та він були обрані народними депутатами України VI скликання від Політичної партії «Партія регіонів», та надалі, у 2010 році, коли обидва обіймали посади заступників Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

Надалі Сівкович В.Л., будучи достовірно обізнаним з проросійськими поглядами Шуфрича Н.І., а також із тим, що той має статус народного депутата України, а отже права та повноваження, передбачені Законом України «Про статус народного депутата України», достеменно розуміючи можливості Шуфрича Н.І. здійснювати публічні виступи у засобах масової інформації, у не встановлений досудовим розслідуванням час, однак не пізніше 09.07.2021, перебуваючи на території РФ, озвучив йому отриманий від представників ФСБ РФ план дій та завдання щодо дискредитації вищого військового та політичного керівництва України і доручив виконати відведену йому (Шуфричу Н.І.) роль у поширенні в засобах масової інформації, а також шляхом офіційних звернень відомостей про діяльність українських силових відомств з метою звільнення їхніх керівників в інтересах РФ.

Так, досудовим розслідуванням встановлено, що відповідно до протоколу Центральної виборчої комісії від 03.08.2019 та ст. 96-1 Закону України «Про вибори народних депутатів України» Шуфрича Н.І. обрано народним депутатом України від Політичної партії «Опозиційна платформа – За життя».

Згідно з Конституцією України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади. Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України, конституційний склад якої становить 450 народних депутатів України, які обираються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на п'ять років.

За ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Законом України «Про статус народного депутата України» передбачено, що народний депутат у порядку, встановленому законом, серед іншого, має право на сесії Верховної Ради України звернутися із запитом до Президента України, до органів Верховної Ради України, до Кабінету Міністрів України, до керівників інших органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також до керівників підприємств, установ та організацій, розташованих на території України, незалежно від їх підпорядкування і форм власності з вимогою дати офіційну відповідь з питань, віднесених до їхньої компетенції.

Згідно зі ст. 17 цього Закону народний депутат, який не має спеціальних повноважень на представництво Верховної Ради України, має право вступати у відносини з посадовими особами і державними органами іноземних держав лише від свого імені.

У відносинах з посадовими особами, державними органами і громадянами іноземних держав народний депутат має право захищати незалежність та суверенітет, інтереси України, її громадян і не завдавати своїми вчинками шкоди Україні, її громадянам.

Крім того, ст. 24 зазначеного Закону визначено, що народний депутат зобов'язаний дбати про благо України і добробут Українського народу,

захищати інтереси виборців та держави; додержуватися вимог Конституції України, цього Закону, закону про регламент Верховної Ради України та інших законів України, додержуватися присяги народного депутата України. Народний депутат розглядає всі одержані ним пропозиції, заяви та скарги виборців, узагальнює їх, за необхідності вносить відповідні пропозиції до Верховної Ради України та її органів, а також до органів державної влади та органів місцевого самоврядування. У разі необхідності народний депутат надсилає пропозиції, заяви та скарги громадян органам державної влади, органам місцевого самоврядування та їхнім посадовим особам, установам та організаціям, до повноважень яких входить розгляд звернень громадян чи вирішення порушених у них питань по суті.

Незважаючи на вказані обов'язки щодо неухильного додержання Конституції та законів України, Шуфрич Н.І., будучи громадянином та народним депутатом України, діючи умисно, на виконання поставлених завдань та вказівок Сівковича В.Л., усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів РФ, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним з окупацією державою-агресором частини території України та подальшим проведенням у зв'язку з цим РФ підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди державній та інформаційній безпеці України став на шлях вчинення злочину проти основ національної безпеки, що полягало у систематичному публічному поширенні матеріалів, які містять інформацію, спрямовану на вираження осуду, применшення авторитету та дискредитацію інститутів української влади, за таких обставин.

Так, Шуфрич Н.І., маючи певні особисті інтереси, прагнучи досягти підняття свого політичного рейтингу, у не встановлені досудовим розслідуванням місці та час, але не пізніше 09.07.2021, погодився на відповідну пропозицію Сівковича В.Л. як представника РФ надавати допомогу в проведенні підривної діяльності проти України, вчиняти умисно діяння на шкоду державній та інформаційній безпеці.

При цьому Шуфрич Н.І. відповідно до розробленого представниками ФСБ РФ злочинного плану з метою його виконання як народний депутат України та політичний діяч мав здійснювати публічні виступи в засобах масової інформації України та РФ, під час яких повинен був дискредитувати інститути української влади, звинувачувати з удаваних причин вище військово-політичне керівництво держави в ескалації на Сході України, у спробах відсторонитися від РФ, у зменшенні товарообігу з РФ, поширюючи думку про нібито виникнення на Сході України громадянського конфлікту, за інструкціями Сівковича В.Л. мав подавати депутатські заяви та звернення до державних та правоохоронних органів для загострення суспільно-політичної ситуації в країні, ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, задалегідь координуючи свої дії із Сівковичем В.Л., який, у свою чергу, для більш ефективного досягнення злочинної мети узгоджував дії Шуфрича Н.І. зі

спеціальними службами РФ для проведення підривної діяльності проти України.

Про виконання поставлених завдань Шуфрич Н.І., діючи згідно з розробленим ФСБ РФ планом, мав постійно звітувати Сівковичу В.Л. як представнику РФ.

Так, 09.07.2021 о 18 год 45 хв Сівкович В.Л., перебуваючи на території РФ (точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), виконуючи відведену йому ФСБ РФ роль у розробленому злочинному плані направленому на ускладнення міжнародних відносин України з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, використовуючи кросплатформну систему миттєвого обміну повідомленнями (месенджер) «Telegram» (надалі – месенджер «Telegram») з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., повідомлення з текстовим файлом із назвою «заява про вчинення кпІ», у якому містився проект заяви про вчинення кримінального правопорушення до Генерального прокурора, виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань та Секретаря Ради національної безпеки і оборони України з вимогою почати досудове розслідування, у тому числі стосовно вищих посадових осіб Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Офісу Президента України, і тим самим поставив йому завдання для оформлення, підписання та подання такої заяви Шуфричем Н.І. як народним депутатом України.

Надалі, 11.07.2021 о 21 год 48 хв, 22 год 03 хв та 23 год 17 хв, Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому роль у розробленому злочинному плані направленому на ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., повідомлення з текстовими файлами «справка о вывозе Ч. в 2016 году», «тезисы», які містили відомості, що дискредитують керівництво Офісу Президента України, Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Служби зовнішньої розвідки, Офісу Генерального прокурора, а також зображення копій закордонних паспортів окремих громадян України, і тим самим поставив завдання народному депутату України Шуфричу Н.І. для висвітлення вказаної інформації у засобах масової інформації.

12.07.2021 об 11 год 16 хв Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., текстове повідомлення «Это я оформляю как депутатский зарыт!!» і тим самим погодився на виконання завдання, поставленого 09.07.2021 о 18 год 45 хв Сівковичем В.Л.

Того самого дня об 11 год 40 хв Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому роль у розробленому злочинному плані направленому на дискредитацію вищого військового керівництва України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., текстовий файл з назвою

«ктоестькто», який містив зображення копій паспортів для виїзду за кордон певних громадян України, а також відомості про приналежність цих осіб до Головного управління розвідки Міністерства оборони України та конфіденційну інформацію про них.

Зазначеного дня, тобто 12.07.2021, об 11 год 41 хв Сівкович В.Л., виконуючи відведену йому роль у розробленому злочинному плані направленому на надання допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, зокрема вчинення умисних діянь на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., текстове повідомлення такого змісту: «Пресрелизы по запятую брось плиз», яким наказав Шуфричу Н.І. надати відеозаписи його (Шуфрича Н.І.) виступів на виконання поставленого 09.07.2021 та 11.07.2021 завдання Сівковичем В.Л.

Указаного дня об 11 год 55 хв Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому роль у розробленому злочинному плані, на виконання поставленого завдання направленого на надання допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, зокрема вчинення умисних діянь на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., відеофайл тривалістю 56 с, який містить його (Шуфрича Н.І.) виступ на телеканалі «Перший незалежний», у якому звернуто та акцентовано суспільну увагу на окремі події в державі, висвітлити які поставив завдання Сівкович В.Л.

Крім того, Шуфрич Н.І. 12.07.2021 об 11 год 56 хв тим самим засобом зв'язку поінформував Сівковича В.Л. про виконання частини поставленого йому раніше завдання шляхом здійснення того самого дня виступів на телеканалах «НАШ», «Україна 24», у яких, серед іншого, звинуватив Президента України у політичній неспроможності та непрофесійній кадровій політиці, розкритикував законотворчу діяльність, а також звинуватив у рейдерських діях представників Офісу Президента України.

13.07.2021 о 07 год 28 хв, 07 год 43 хв та 07 год 44 хв Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому плані, на виконання завдання щодо підриву державної та інформаційної безпеки України, а також дискредитації Головного управління розвідки Міністерства оборони України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., інформацію про виконання завдання, що полягало у виступах на вказаних телеканалах, а також про оформлення депутатського запиту, який має бути оголошений 16.07.2021 на засіданні Верховної Ради України.

Того самого дня о 08 год 51 хв Шуфрич Н.І., виконуючи відведену йому функцію у розробленому злочинному плані направленому на надання ним допомоги у підривній діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., три відеофайли з його (Шуфрича Н.І.) виступами тривалістю

02 хв, 02 хв 03 с, 02 хв 08 с, які трансливались на телеканалах «НАШ» та «Україна 24» та які Шуфричем Н.І. здійснено відповідно до поставленого завдання, і тим самим підтвердив виконання поставленого Сівковичем В.Л. завдання.

13.07.2021 о 09 год 06 хв Шуфрич Н.І., використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., зображення депутатського запиту до Генерального прокурора про витребування інформації щодо внесених відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань за фактами вчинення кримінальних правопорушень, у тому числі стосовно вищих посадових осіб Головного управління розвідки Міністерства оборони України та Офісу Президента України, який направлено адресату від 13.07.2021 за № 452-ІХ/ВР, і тим самим виконав поставлене Сівковичем В.Л. завдання.

Того самого дня Шуфрич Н.І., виконуючи поставлене представником РФ Сівковичем В.Л. завдання, організував підготовку для оголошення 16.07.2021 на засіданні Верховної Ради України та опублікування на її офіційному сайті депутатських запитів до виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань від 13.07.2023 № 453-ІХ/ВР та до Секретаря Ради національної безпеки і оборони України від 13.07.2023 № 454-ІХ/ВР, які містили відповідно відомості, що дискредитують керівників Головного управління розвідки Міністерства оборони України, Служби зовнішньої розвідки та Офісу Президента України.

Зазначеного дня о 15 год 11 хв Шуфрич Н.І., продовжуючи виконувати завдання представника РФ Сівковича В.Л., використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., два відеофайли з виступами Шуфрича Н.І. тривалістю 04 хв 32 с та 04 хв 45 с, які трансливались на телеканалі «Россия 1» і містили дискредитацію української влади, звинувачення Президента України в ескалації конфлікту через відвідування останнім військових Збройних Сил України у зоні проведення антитерористичної операції.

15.07.2021 о 10 год 34 хв Сівкович В.Л., виконуючи роль у злочинному плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., повідомлення з файлом «Тезисы 2», який, у свою чергу, містив зображення копій закордонних паспортів окремих громадян України, для використання під час оформлення та підписання депутатського запиту на адресу Головного управління розвідки Міністерства оборони України, поставивши тим самим завдання Шуфричу Н.І.

16.07.2021 на засіданні № 43 Верховної Ради України оголошено депутатські запити Шуфрича Н.І. до виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань, Генерального прокурора та Секретаря Ради національної безпеки і оборони України про вчинення кримінального правопорушення та надання інформації, тим самим підтвердивши виконання поставленого завдання.

Після оголошення зазначених вище запитів на засіданні Верховної Ради України депутатський запит Шуфрича Н.І. від 13.07.2021 № 452-ІХ/ВР до Генерального прокурора направлено супровідним листом за підписом Голови Верховної Ради України від 16.07.2021 № 11/10-1154, депутатський запит Шуфрича Н.І. від 13.07.2021 № 453-ІХ/ВР до виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань направлено супровідним листом за підписом Голови Верховної Ради України від 16.07.2021 № 11/10-1152, депутатський запит Шуфрича Н.І. від 13.07.2021 № 454-ІХ/ВР до Секретаря Ради національної безпеки і оборони України направлено супровідним листом за підписом Голови Верховної Ради України від 16.07.2021 № 11/10-1153.

Того самого дня, 16.07.2021, Шуфрич Н.І. о 22 год 16 хв з метою звітування про виконання поставленого завдання аналогічним способом зв'язку надіслав Сівковичу В.Л. файл, який містив відеозапис тривалістю 15 с щодо оголошення 16.07.2021 підготовлених 13.07.2021 ним (Шуфричем Н.І.) депутатських запитів на адресу виконувача обов'язків Директора Державного бюро розслідувань, Генерального прокурора та Секретаря Ради національної безпеки і оборони України про вчинення кримінального правопорушення та надання інформації, тим самим підтвердивши виконання поставленого Сівковичем В.Л. завдання.

22.07.2021 о 08 год 01 хв Сівкович В.Л., виконуючи роль у розробленому злочинному плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., файл з назвою «депутатське звернення до ГУР2», який містив проект депутатського звернення на адресу Головного управління розвідки Міністерства оборони України з вимогою надати інформацію про те, чи є певні особи співробітниками цього органу.

23.07.2021 о 15 год 08 хв Сівкович В.Л., виконуючи роль у розробленому злочинному плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України шляхом втручання у внутрішні справи України, дискредитації керівників Служби зовнішньої розвідки та Головного управління розвідки Міністерства оборони України з подальшим їх звільненням, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., два файли з назвами «депутатське звернення до НАЦполіції2» та «депутатське звернення до прикордонної служби», які містили проекти депутатських звернень на адресу відповідно Національної поліції України та Державної прикордонної служби України з вимогою перевірити причетність до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників цих органів.

04.08.2021 о 13 год 05 хв Сівкович В.Л., виконуючи роль у розробленому злочинному плані, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України шляхом втручання у її внутрішні справи, дискредитації керівників Служби зовнішньої розвідки, Головного управління розвідки Міністерства оборони України з подальшим їх звільненням, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить

Шуфричу Н.І., файли з назвами «депутатське звернення до Прикордонної служби», «депутатське звернення до НАЦполіції», «депутатське звернення до ГУР2», які містили проекти депутатських звернень на адресу відповідно Національної поліції України, Державної прикордонної служби України та Головного управління розвідки Міністерства оборони України з вимогою перевірити причетність до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників цих органів.

09.08.2021 о 19 год 40 хв Сівкович В.Л., виконуючи роль у розробленому злочинному плані, із указаною метою, використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +79852526241, переслідуючи мету дискредитації керівників розвідувальних та правоохоронних органів України, а також їх звільнення, втретє надіслав на номер абонента +38068-785-91-72, який належить Шуфричу Н.І., файл з назвою «депутатське звернення до НАЦполіції», яке містило проект депутатського звернення на адресу відповідно Національної поліції України з вимогою перевірити причетність до вчинення тяжкого кримінального правопорушення співробітників зазначених органів, акцентувавши увагу Шуфрича Н.І. на особливій важливості цього звернення, а також наказав взяти це питання на контроль, на що той погодився.

Діючи на виконання вказівок Сівковича В.Л., 16.08.2021 Шуфрич Н.І. організував направлення на адресу Державної прикордонної служби України депутатського звернення щодо надання інформації про законність перетину державного кордону України певними особами.

02.09.2021 Шуфрич Н.І., виконуючи завдання представника РФ Сівковича В.Л., направив до Національної поліції України через Апарат Верховної Ради України депутатське звернення № 131д9/15-2021/275591 з вимогою перевірити причетність до вчинення кримінальних правопорушень певних осіб, на яке не раніше 13.09.2021 отримав відповідь за № 11193/01/242021.

21.09.2021 о 13 год 10 хв Шуфрич Н.І., використовуючи месенджер «Telegram» з номером абонента +38068-785-91-72, надіслав на номер абонента +79852526241, який належить Сівковичу В.Л., зображення відповіді Голови Національної поліції України щодо результатів розгляду депутатського звернення, у якому містилися відомості про слідчий підрозділ, який здійснює досудове розслідування у кримінальному провадженні, здійснення процесуального керівництва в ньому Офісом Генерального прокурора, а також про нібито вчинення стосовно громадянина України тяжкого злочину, тим самим прозвітувавши про виконання поставленого Сівковичем В.Л. завдання.

У результаті вищевказаних умисних дій Сівковича В.Л., як представника іноземної держави – російської федерації, які полягали у постановці завдань громадянину України, народному депутату України Шуфричу Н.І. щодо публічних виступів останнього у засобах масової інформації України та РФ, з метою проведення підривної діяльності на шкоду державній та інформаційній безпеці України, шляхом публічних виступів та подання заздалегідь підготовлених та наданих Сівковичем В.Л. депутатських запитів й звернень до державних та правоохоронних органів України (спеціальних інформаційних операцій), завдано шкоду державній та інформаційній безпеці України, у

вигляді можливого ускладнення міжнародних відносин з іншими країнами, дискредитації вищого військового і політичного керівництва України, створено умови до втручання у внутрішні справи України та загострення суспільно-політичної ситуації в державі, а також формування суспільної думки серед громадян України на користь РФ.

Також, досудовим розслідуванням встановлено, що вказані вище дії народного депутата України Шуфрича Н.І. є діяльністю агенту впливу російських спеціальних органів, що полягає у виконанні в певному обсязі завдань, поставлених представниками РФ, спрямованих на підривну діяльність проти національних інтересів України.

Таким чином, Сівкович В.Л. підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду державній та інформаційній безпеці України, шляхом надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції із змінами внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014).

Старший слідчий міжвідомчої слідчої групи
у кримінальному провадженні
№ 42023000000001288 –
начальник 3 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України

Юрій КОРНІЛОВ

ПОГОДЖЕНО

Старший групи прокурорів у кримінальному
провадженні № 42023000000001288 –
заступник начальника третього відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки
Департаменту нагляду за додержанням
законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Володимир ПОТАПЕНКО

Підозрюваному роз'яснено, що він, відповідно ст. 42 КПК України, має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені «__» _____ 2024 року в «__» годин «__» хвилин.

Підозрюваний:

(підпис підозрюваного)

(прізвище та ініціали)

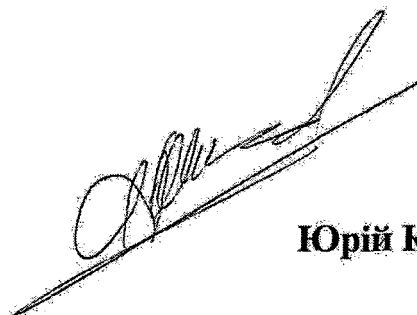
Захисник:

(підпис)

(прізвище та ініціали)

Повідомлення про підозру вручив:

Старший міжвідомчої слідчої групи –
начальник 3 відділу 1 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України

Юрій КОРШЛОВ